

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 8. travnja 2026.

Analiza presude

Jelinić-Starčević protiv Hrvatske
zahtjev br. 3942/24

povreda čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje

***Duljina trajanja kaznenog postupka protiv podnositeljice
nije bila u skladu sa zahtjevom „razumnog roka“***

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca objavio je 27. studenoga 2025. presudu u predmetu podnositeljice koja je tvrdila da joj je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija).

M.M. je 18. travnja 2012. podnio privatnu tužbu Općinskom sudu u Rijeci protiv podnositeljice zbog klevete. M.M. je naknadno 19. svibnja 2014. podnio i drugu privatnu tužbu zbog klevete, koja se odnosila na novinski članak u kojem podnositeljica nije iznosila nove tvrdnje, već je reproducirala sadržaj prethodne tužbe. Oba kaznena postupka su spojena radi zajedničkog vođenja. Prvostupanjskom presudom podnositeljica je proglašena krivom za jedno kazneno djelo klevete, međutim navedena je presuda ukinuta u žalbenom postupku zbog toga što njome nije odlučeno o obje optužbe protiv nje. U ponovljenom postupku podnositeljica je proglašena krivom za produljeno kazneno djelo klevete, no drugostupanjski sud je utvrdio da se ne radi o produljenom kaznenom djelu, već o dva zasebna kaznena djela, pri čemu je jedna optužba odbijena zbog nastupa zastare kaznenog progona, dok je u odnosu na drugu optužbu predmet vraćen na ponovno suđenje. U ponovljenom postupku podnositeljica je 3. svibnja 2021. oslobođena optužbe za kazneno djelo klevete po drugoj privatnoj tužbi. Žalbeni sud je 23. studenog 2021. potvrdio oslobađajuću presudu, čime je kazneni postupak pravomoćno okončan. Općinski sud u Rijeci je 6. travnja 2022. odlučio o troškovima kaznenog postupka u korist podnositeljice, dok je 24. veljače 2023. odbio žalbu M.M.-a protiv rješenja o troškovima, pri čemu je i taj dio postupka pravomoćno dovršen. Podnositeljica je 3. ožujka 2023. zaprimila rješenje Općinskog suda o žalbi protiv rješenja o troškovima. Tijekom trajanja postupka podnositeljica je u više navrata podnosila zahtjeve za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, koji su u pravilu odbijani uz obrazloženje da su odluke već bile donesene i otpremljene, dok je posljednji zahtjev prihvaćen te je nadležnom sudu naloženo donošenje odluke u određenom roku. Pred Ustavnim sudom podnositeljica je podnijela dvije ustavne tužbe radi zaštite prava na suđenje u razumnom roku, od kojih je jedna odbačena jer nije iscrpila dopuštena pravna sredstva, dok je u odnosu na drugu utvrđena povreda navedenog ustavnog prava u dijelu

koji se odnosi na odlučivanje o troškovima kaznenog postupka, uz dosudu pravične novčane naknade.

Europski sud je razmatrao prigovor podnositeljice da duljina kaznenog postupka nije bila spojiva sa zahtjevom „razumnog roka“ na temelju čl. 6. Konvencije.

I) *Dio zahtjeva koji se odnosio na odlučivanje o optužbi za kazneno djelo za koje je podnositeljica bila oslobođena*

Razumnost duljine trajanja postupka treba se ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i uzimajući u obzir iduće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i nadležnih vlasti, kao i važnost onoga što se za podnositelja dovodi u pitanje u sporu ([Frydlender protiv Francuske](#) [VV], br. 30979/96, st. 43., 27. lipnja 2000.).

U predmetu [Camasso protiv Hrvatske](#) (br. 15733/02, st. 28.-36., 13. siječnja 2005.) Europski sud je već utvrdio povredu u pogledu pitanja sličnih onim u predmetu podnositeljice. U tom predmetu podnositelj zahtjeva je prigovorio da je kazneni postupak pokrenut protiv njega trajao nerazumno dugo, točnije ukupna duljina postupka je iznosila šest godina i jedanaest mjeseci. Iako je relevantno razdoblje u tom predmetu započelo 6. studenoga 1997. (nakon stupanja Konvencije na snagu u Hrvatskoj) te je trajalo do 8. listopada 2001., Europski sud je napomenuo kako je trebalo uzeti u obzir i stanje predmeta na dan 5. studenoga 1997., a u kojem trenutku je postupak protiv podnositelja već trajao tri godine. Europski sud je istaknuo i da je žalbeni postupak pred Vrhovnim sudom trajao tri godine i četiri mjeseca. S obzirom da nije utvrdio postojanje nekih posebnih okolnosti, Europski sud je smatrao kako se u tom predmetu nije postupalo unutar razumnog roka, te je zbog toga utvrdio povredu čl. 6. st. 1. Konvencije.

Europski sud je primijetio da je kazneni postupak o optužbi za klevetu za koju je podnositeljica bila oslobođena, na dvije razine nadležnosti trajao otprilike sedam godina i devet mjeseci. Štoviše, prilikom razmatranja činjenica predmeta, nije utvrdio nijednu činjenicu niti tvrdnju koja je mogla opravdati duljinu trajanju postupka u dijelu koji se odnosio na odlučivanje o optužbi za kazneno djelo za koje je podnositeljica oslobođena. Europski sud je naveo i kako podnositeljica nije izgubila status žrtve, kao i da se ne može tvrditi da nije pretrpjela značajnu štetu.

Zaključno, u dijelu koji se odnosio na duljinu trajanja kaznenog postupka po optužbi za kazneno djelo za koje je podnositeljica bila oslobođena, Europski sud je utvrdio povredu čl. 6. st. 1. Konvencije.

II) *Ostatak zahtjeva*

U odnosu na dio prigovora koji se odnosio na duljinu trajanja postupka povodom optužbe za koju je odlučivanje odbijeno jer je nastupila zastara kaznenog progona, Europski sud je naveo kako podnositeljica nije pretrpjela značajnu štetu. Stoga poštovanje ljudskih prava na način definiran u Konvenciji i njezinim protokolima nije zahtijevao ispitivanje osnovanosti u smislu čl. 35. st. 3. t. (b) Konvencije.

S obzirom na trajanje kaznenog postupka u dijelu u kojem se odlučivalo o troškovima postupka, Europski sud je primijetio kako je taj postupak trajao dvije godine i skoro šest mjeseci na dvije razine nadležnosti, a što se nije moglo smatrati prekomjernim. Štoviše, Ustavni sud je utvrdio povredu prava podnositeljice na suđenje u razumnom roku u odnosu na taj dio postupka

te joj je dosudio pravičnu novčanu naknadu. Slijedom navedenog, podnositeljica je već ostvarila priznanje povrede i dosuđena joj je odgovarajuća naknada, zbog čega više ne može tvrditi kako je žrtva povrede, a na način koji to zahtijeva čl. 34. Konvencije. Stoga je Europski sud odbacio ovaj dio zahtjeva podnositeljice kao nedopušten.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava